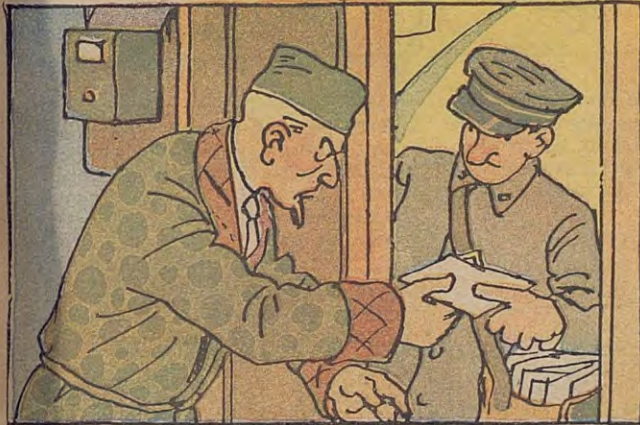

VERVOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LA REVENJA

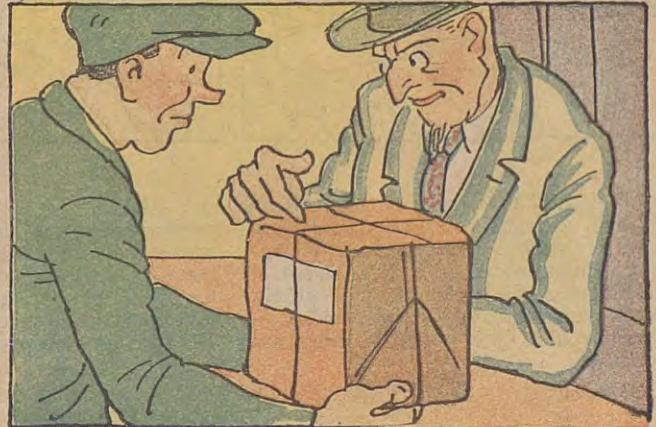
En Samuel Tacany, era molt avariçió, i patia molt quan havia de pagar el franqueig d'una carta sense segells.

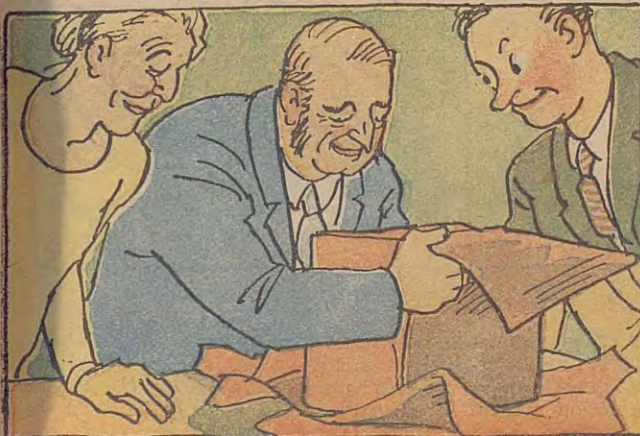
No obstant no sabí estar-se d'anar a recollir una carta per por de perdre-la i que li convingués el text. Però, oh in-

dignació! La carta deia solament: — Estimad Samuel, per la present et faig saber que continuo bó de salut. Et saluda Isaac. Naturalment Samuel compregué que Isaac havia

volgut riure's d'ell obligant-lo a gastar uns cèntims. Per tornar-li la pilota, com sol dir-se, va fer un feixuc i aparatós embalum, el qual remeté al recader «ports a pagar»

perquè el dugués a Isaac. Isaac, no dubtant que es tractava d'un important present, s'avingué a pagar les tres pessetes dels «ports». Desembolica que desembolicaràs... no hi havien playut els diaris... Finalment l'embolicat era una

feixuga pedra amb un paper enganxat que deia: Estimad, Isaac: Tot aquest pes m'he tret de sobre, quan m'he assabentat amb la joia consegüent, que seguíu bo. Saluts de Samuel.

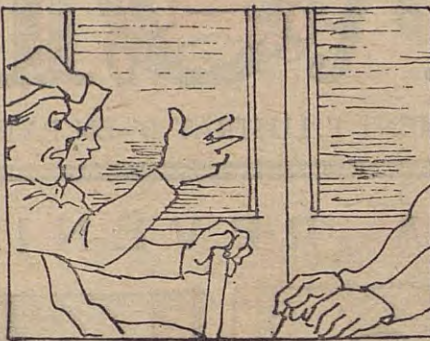
UN BADOC QUE MAI BADA.

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Tòfol havia anat a Barcelona i els seus parents l'havien obsequiat anant al teatre i rodolant del l'una banda a l'altra, de tal manera que el bon home, no acostumat a aquestes masegues, estava rendit i en asseure's al tren s'hi quedà adormit.

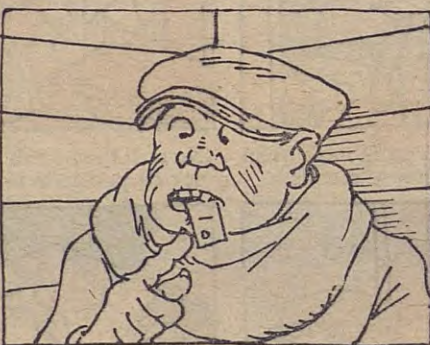
Els demés veïns de compartiment, rumiant els assumptes que els h'vien dut a Barcelona o parlant entre ells, no s'havien adonat o poc cas feren del pagès que arreconat dormia tot fe it camí.

En ésser el tren ja a prop de Granollers, pa sa el revisor del tren sollicitant dels pasatgers els bitllets corresponents, per a taladrar-los. Tots donaren el seu bitllet, uns previ remenar butxaques i altres més amatents ja el tenien a punt.

Veient el revisor que l'adormit no s'havia adonat de la seva presència, el tocà i el sacsejà lleugerament. Va haver d'insistir tres cops més abans el pagès no es despertà, el qual ho féu amb grans mostres d'esverament. — Què hi ha? Què passa? — preguntà alarmat.

— El bitllet, home, el bitllet!.. Li respongué el revisor, tot afegint:—No dormiu, home, ja dormireu a casa. El pagès, butxaquejà, remenà per la tabaquera, per la faixa i el bitllet no compareixia, els veïns de compartiment i el revisor s'ho prengueren ja rient.

Remenà el cistell, el folro de la gorra i el bitllet no es presentava; finalment s'adonà que el bitllet el tenia agafat amb les dents, que se li havia posat en adormir-se precisament per a tenir-lo més a mà. No en vulgueu més de riure!

El revisor taladrà rient el rosegat bitllet i en tornar-lo digué:—Ja us dic jo que sou de primera per anar pel món—i se n'anà rient a un altre compartiment. a continuar la seva tasca perforadora... implacable. El pagès quedà tot escorregut suportant les mi-

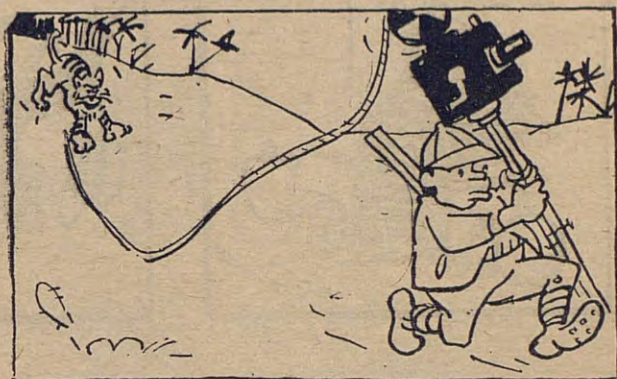

rades mofetes dels seus companys de vagó. Un d'ells més atrevit que els altres i pensant ésser molt graciós en la manera d'expressar-se, no en tingué prou amb riure, que es permeté dir-li algunes bromes, relatives a la badoqueria d'alguns pagesos. Llavors fora

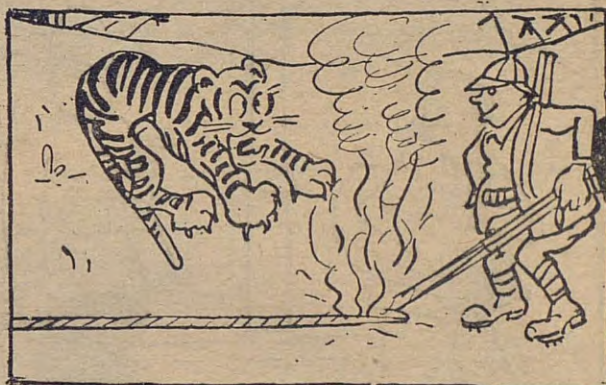
ja el revisor, el suposat babau, abandonant el seu posat, digué tot rient: —No sempre és babau qui ho sembla vet; qui, que el meu bitllet era de quinze dies enrera i he fet aquesta comèdia per esborrar la data amb les dents.

Aventura pel·liculesca

Mr. Picman era un gran aficionat al film naturalístic... Un dia mentre impressionava un tranquil elefant.. se li aparegué un ferotge tigre i...

comes ajudeu-me. Al mateix temps que la pel·lícula es desenrotllava...

Això li va fer venir l'idea de posar-hi un llumí i cremar la!

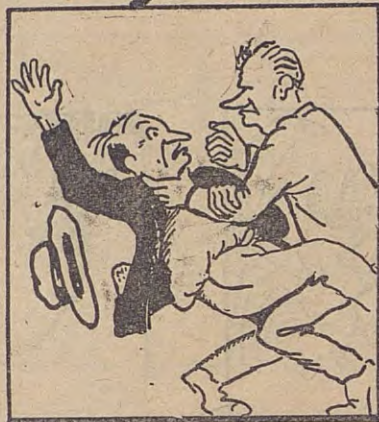
Anant corrent la flama i espantant de tal manera al ferotge tigre.

que va apretar a córrer...

Ço que va aprofitar Mr. Picman, per fer un film d'un tigre, cosa que encara mai s'hi havia atrevit.

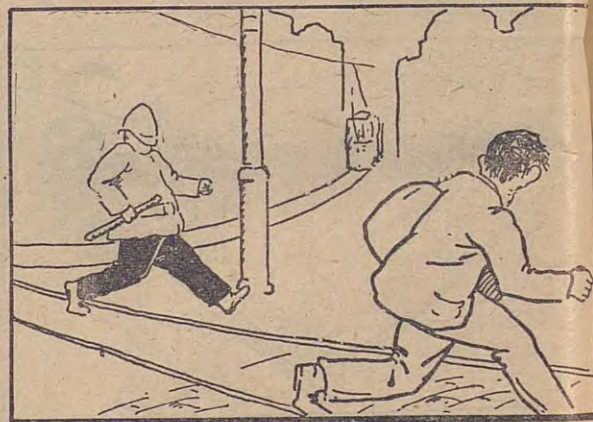
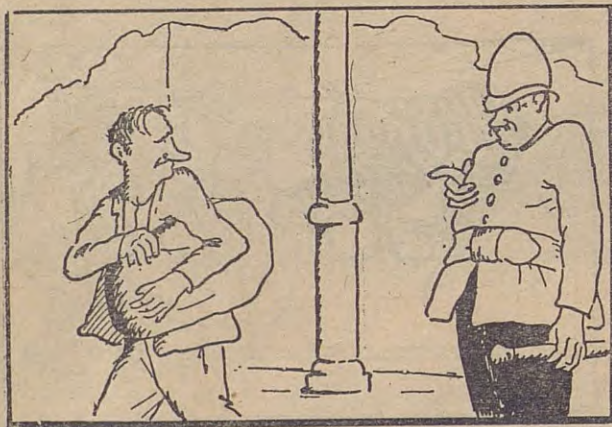
L'Ofici

L'Andreu no era un criminal d'ofici. La seva vida l'havia passada fent de guarda agulles dels tramvies, guanyant-se el pa sense haver d'abaixar el cap més que per fixar-se si l'agulla estava ben posada.

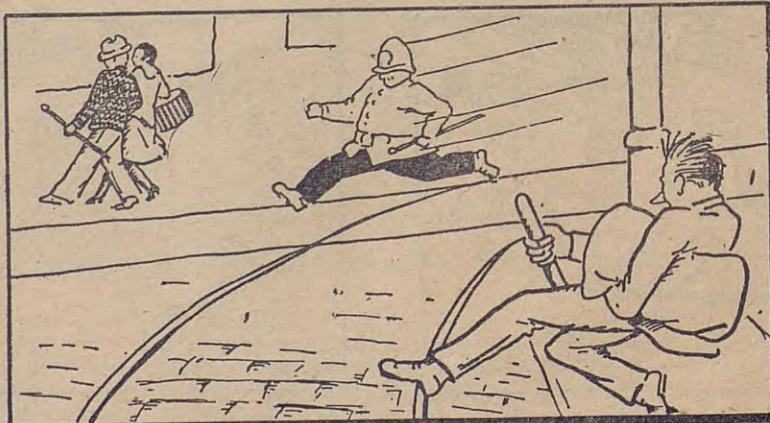
Però un dia, per un tres i no res, sense com va ni com ve, per fas o per nefas, les sangs li varen pujar al cap... i va matar un home!!!

Condemnat, complí com a bon criminal. Tots l'estimaven com si fos de família. Així és que el dia que va acabar de complir la condemna, tot personal el despedí fet una mar de llàgrimes.

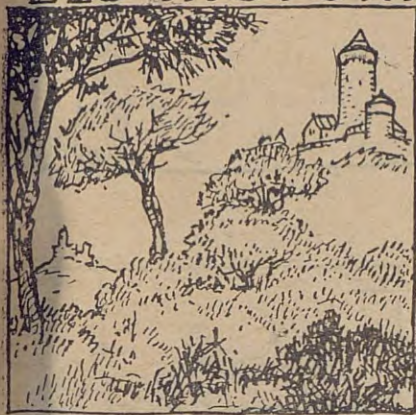
A ciutat no trobà feina i també, com el dia malastruc de la baralla entrà en una botiga i va robar allò primer que li va venir a la mà. Però el guarda núm. 33 el va veure i se li posà a córrer al darrera.

L'Andreu ja es veia a la presó altra vegada. Altra vegada — pensà — portant aquell 29 fati lic... Però en adonar-se que el guarda portava el núm. 33, recordant el seu ofici de guarda-agulles, va veure el cel obert.

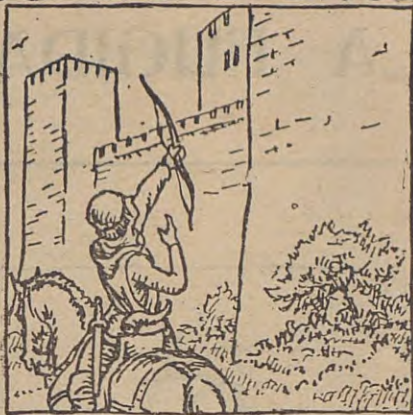

Arrià a la Plaça de la Universitat, corrent l'un darrera l'altre. Com a bon 29, l'Andreu tirà Ronda avall. Girà l'agulla. I, sense perdre l'alè, el guarda, com a bon 33, es desvià, corrent, cap a les Arenes.

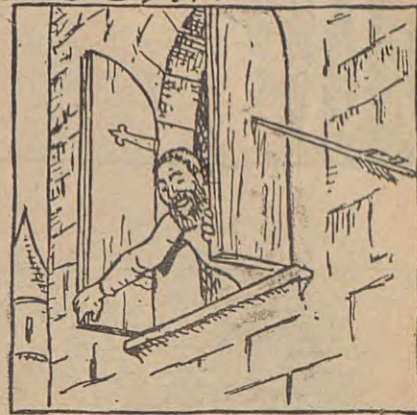
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Una vegada hi havia dos germans que s'estimaven molt i vivien en dos castells veïns. Com la majoria de senyors de l'edat mitjana, llur diversió favorita era la caça. I els agradava anar-hi plegats, com a bons germans.

El que matinejava més anava a despertar l'altre tirant-li una fletxa al finestre. El soroll del ferro en percadir la fusta despertava el dormilega que sortia a cridar alegrement: Ja baixo!

Gairebé sempre era el petit el que anava a despertar el gran, conforme a la llei de cortesia i afecte. Aquest era entranyable i mai per mai el més petitét núvolet no l'havia pas entelat.

Però un dia... no recordo per quina causa, el dos germans es varen barallar i el gran va arribar a donar-li una bofetada al petit. Immediatament, però, es penedia de la seva violència i abans de separar-se li deia afligit: «Oblida-te'n!» «Faré els possibles!» respongué l'altre.

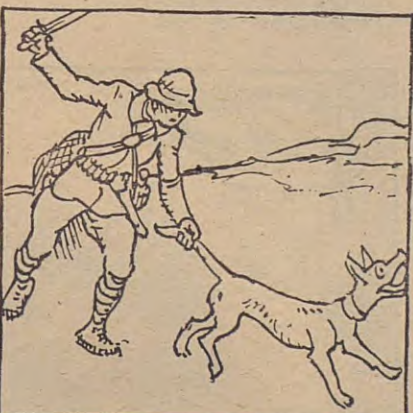
I en efecte, el bon natural del petit i el seu amor germanívol es sobreposaren aviat a tota altra consideració i l'endemà a punta de dia amb el cor alegre com sempre, digué, tot muntant a cavall: «Anem a despertar el gran!»

Aquest, torturat pels remordiments no havia dormit en tota la nit i s' aixecava a deshora, resultat a anar a trobar el petit i demanar-li perdó d'una manera més explícita. Però en obrir el finestre va caure mort, travessat per una fletxa. La fletxa amb què el seu germà volia despertar-lo!

Per treure-us el regust amarg d'eix conte us n'explicaré un altre que és de riure: Un caçador molt mentider (no és una redundància?) em deia l'altre dia que una vegada es va trobar amb els cartutxos mullats o sia impossibilitat de caçar..

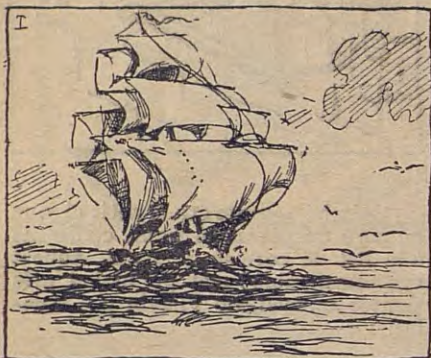

... i a més de vuit hores de poblat i la gana apretava!.. Què fer? Aviat va prendre una determinació, dolorosa però necessària. Va tallar-li la cua al seu gos.

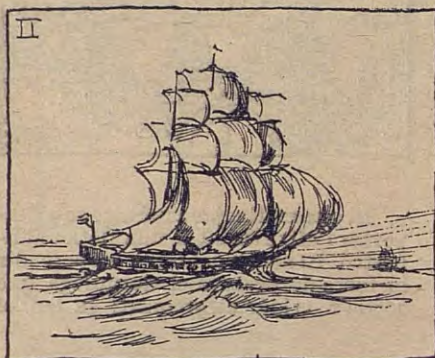

«I, acabava el meu amic; vàrem menjar molt a gust». Parles en plural! vaig dir-li amb certa estranyesa. «Sí, home, contestà, perquè el xelín va menjar-se els ossos amb molt de gust!»

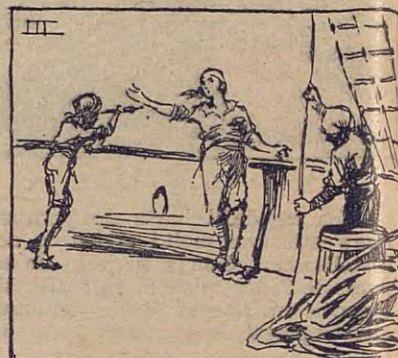
LA FUGIDA

I
Un magnífic bergantí manat pèl vell llop mari en Pau Barra de Sant Pol un dia en eixir el sol va ésser vist per un pirata que manava una fragata.

II
El bergantí posa cap a port i fuig a tot drap apro itant se del vent mes la fragata al moment es disposa a perseguí el fugitiu bergantí.

III
La fragata és més velera i es va apropant per darrera menys d'una hora tardarà a acabar-lo d'enca ça. Per sè a port en calen vuit! El bergantí està ben cuit!

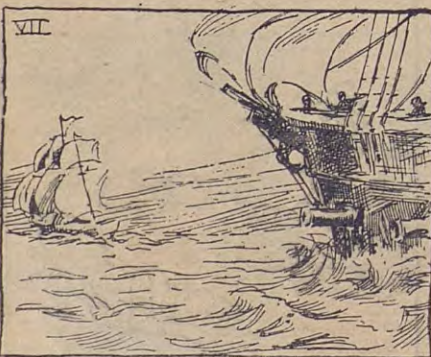
IV
La fr. gata ja apropada els llença una canonada i en Pau Barra decidit plega veles i els fa un crit de: Ja ens rendim, no tireu! quan la fragata a prop veu.

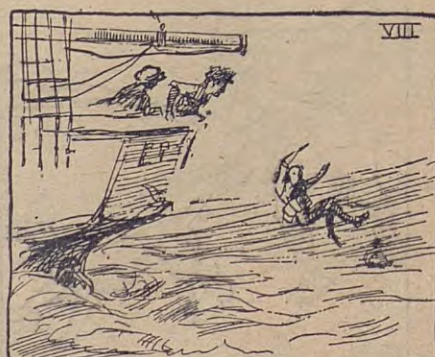
V
La fragata desenganxa del seu costat una llanxa que hi pugen vuit mariners amb cara de pistolers i van cap al bergantí que s'acaba de rendí.

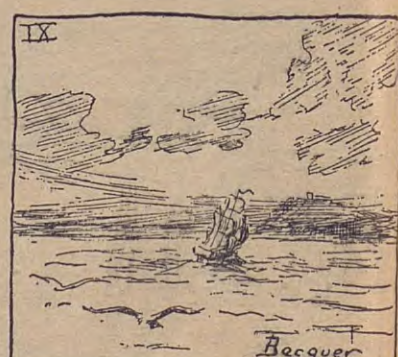
VI
Al capdamunt de l'escala hi ha el forat d'anà a la cala. En Pau l'ha fet destapar i els pirates en posar els peus a dalt, d'un a un cauen a l'abís profund.

VII
Llavors, veles torna a hissar i fuig enllà de la mar. La fragata el persegueix prò a tirar no s'atreveix per no matà el seus marins que el bergantí porta dins.

VIII
Quan ja l'anava a atrapar en Pau féu llençar al mar un dels marins presoners amb suros (que no es negués) i per podè'l recollí la fragata perd camí.

IX
I així anà llençant-ne un cada cop que estava a punt d'atrapar-lo la fr. gata. Per fi, veient el pirata que ja és vora Montjuic fuig i el lliura de fatig.

CASTIG JUST

L'Atracció de Turistes de la província de Maricel, situada en la regió més pintoresca dels Estats Units de la Polinèsia, desitjava donar gran impuls a les seves tasques. Es tractava no menys que de convertir la costa de Maricel en el lloc més visitat pels turistes i istiu-jants de tot el món.

Però hi havia un inconvenient i era que la capital de Maricel estava situada a més de vint quilòmetres de la costa i no hi havia un convenient via de comunicació. Per resoldre aquesta dificultat hom acordà de construir una ampla carretera asfaltada que reunís la capital amb la platja.

Fou obert el concurs de contractistes i mentre quasi tots oferien construir-la per un preu força elevat, Pere Falviu, mestre d'obres enriquit durant la guerra, oferí un preu baixíssim que se'ns opinió de tots li perdía diners.

Naturalment, l'Atracció de Turistes donà el contracte a en Pere Falviu i qual començà de seguir les obres.

Però com que ningú no dona res per res, en Pere Falviu s'havia arranjat per tal de guanyar en l'obra una abulosa quantitat amb tot i fer-la a preu barat que els altres.

Començà per adquirir un carregament de portland que arribà en un vaixell tan avariament per l'aigua de mar que estava completament passat i li'l donaren quasi de franc. Després augmentà considerablement la quantitat de sorra i pedres que hi havia de afegir i féu la capa asfaltada tan prima com va poder.

Quan anà a visitar les obres un delegat de l'Atracció de Turistes i veié que ho feia tan malament, l'amenaçà amb denunciar-lo però en Falviu s'ho sabé arreglar tan bé que aquell delegat l'endemà tenia un magnífic automòbil sense que ningú sabés d'on l'havia tret i la denúncia no fou cursada.

Arribà el dia de la inauguració i tothom restà admirat de la magnífica carretera perquè en Falviu podia fer les coses malament però sabia deixar-les ben acabades.

La platja de Maricel començà de ésser visitada per tota mena de turistes en automòbils, motos i bicicletes i en les seves cales i ports naturals s'hi veien gran nombre d'embarcacions de

vela i canots de passeig entre els quals el més ràpid era el d'en Falviu que el tenia sempre a punt per si li convenia fugir a conseqüència d'algun dels seus contractes.

Mentre el tràfic fou només d'automòbils, tot anà bé, però aviat, en vista de l'èxit de la nova platja s'hi començaren a construir hotels i torres, ço que fou motiu de què a cada moment transitessin per la nova carretera camions i carros pleus de maons, pedra i ciment que començaren a somoure l'asfaltat i esquerdar la base de ciment tan mal feta. Al cap de dos mesos, la carretera estava feta una desgràcia.

Lavors fou quan l'Atracció de Turistes obrí els ulls i s'adonà de l'enganyifa d'en Falviu. Immediatament fou denunciat i es dictà contra d'ell auto d'empressonament i procés.

Però en Falviu no dormí. Abans que la policia pogués detenir-lo ja s'havia assabentat del perill que l'amenaçava i mentre els detectius entraven a

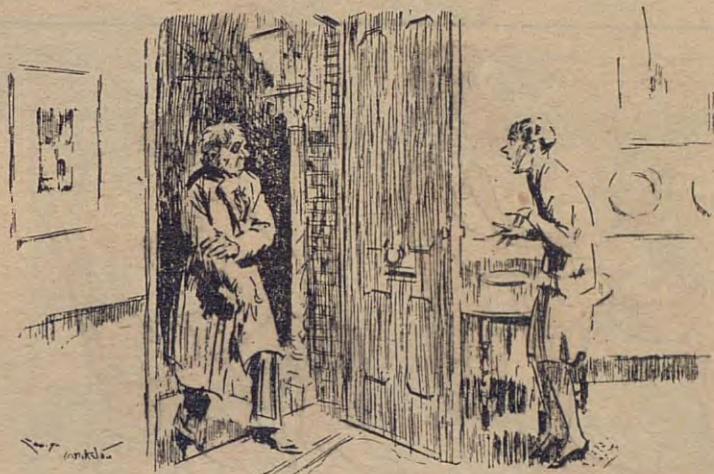
casa seva pel davant, ell en sortia pel darrera amb un magnífic auto de cursa, fugint en direcció a la caleta on hi tenia el canot ràpid.

—Estic salvat— pensava, tot apretant contra el seu pit un voluminós paquet de bitllets i joies que eren la seva fortuna—d'aquí a un quart hauré fet els vint quilòmetres de carretera i abans de mitja hora ja seré mar enllà en direcció a l'Àustràlia.

I apretant l'accelerador, corria, corria adaleradament per aquella carretera que dos mesos abans havia construït i amb la qual havia guanyat la major part dels diners que s'enduia. L'indicador marcà vuitanta a l'hora després noranta, després...

Pataf! Pam! Bum! Les rodes del davant havien topat amb un sot de la carretera, l'auto donà dues voltes de campana i quedà fet una coca en la cuneta.

I en Falviu, per massa viu, morí víctima de la seva pròpia carretera.

- Què l'ha passat?
 — Dos lladres m'han atracat i en veure que no duia diners m'han bastonejat.
 — Quina sort que t'hagis oblidat el moneder a casa!

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

713—Joan Ferré Quintana

714—Joan Ferré Quintana

715—Jaume Roca

716—Mariano Suriñach

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una revenja han lograt
a còpia d'heroicitat.

El dentista Boi Fama
col·locava un nou queixal.

Quant de ses mans s'escapà
i en Balaga el deturà.

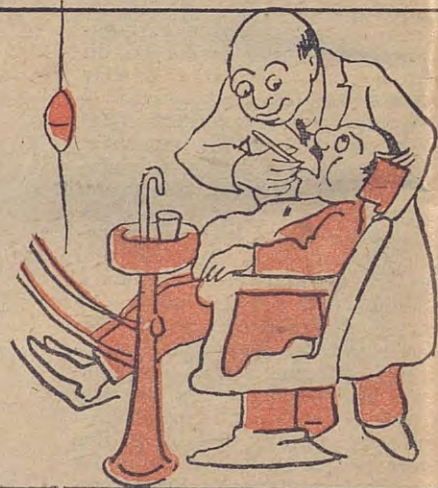
— Balaga, tingues confiança
No estaràs sense venjança.

Uns mocadors s'han lligat
i gemecs han assajat

Pugen a casa el doctor
simulant molt greu dolor.

En Balaga, amb decisió
es fa arrancà un queixal bo.

També en Baliga, després,
se'n fa arrancar dos o tres.

— Cinc duros? Se'ls pintarà!
ens n'anem sense pagà!

— Baliga, ja ens hem venjat
sens cobrar ha treballat!